

τὴν ἐκθέσῃ στὴν καταλαλιὰ τοῦ χωριοῦ: Τοὺς χωρίζουν. Ἡ κόρη μα-
ραίνεται. Πέφτει μιὰ μέρα ἀπὸ ἓνα γκρεμὸ στὸ χάος.

Τὸ διήγημα διακρίνεται γιὰ τὴν ψυχολογικὴ παρατήρησι, τὴν ἠθο-
γραφικὴ χάρι, τὴν ἀκρίβεια τῶν κρητικῶν διαλόγων. (Οἱ παλιὲς ἐκδό-
σεις τοῦ Κονδυλάκη εἶναι ἀνεύρετες. Στὴ βιβλιαγορὰ ὑπάρχουν οἱ ἐκδό-
σεις Ἐλευθερουδάκη).

Πρέπει ἀκόμη ν' ἀναφέρουμε τοῦ Γ. Δροσίνη (1859) τὰ «Διηγή-
ματα καὶ ἀναμνήσεις» μὲ τὴν εἰδυλιακὴ «Ἀμαρυλλίδα» (1886) καὶ
«Τὸ Βοτάνι τῆς Ἀγάπης» (1888), τραγικὴ ἱστορία τῶν ρωμαντικῶν
ἑρώτων μιᾶς τοιγκάνας καὶ ἑνὸς βοσκοῦ στὴν Εὐβοία—καὶ κάποιες
ἀφηγήσεις τοῦ Ἐ. Λυκούδη: Στὸ μεταξὺ τὸ δημοτικιστικὸ κίνημα ἀνα-
μορφώνει τὸν πεζὸ μας λόγο, καὶ πρῶτα - πρῶτα τὸν ἀφηγηματικὸ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΔΕΚΑΤΟ ΤΕΤΑΡΤΟ

ΟΙ ΓΛΩΣΣΙΚΕΣ ΦΙΛΟΝΙΚΙΕΣ ΚΑΙ Ο ΨΥΧΑΡΗΣ

Κάποιοι λόγιοι ἀπ τὴν Ἑπτάνησο καὶ ἀπ τὸν κύκλο τοῦ Σολωμοῦ
συνεχίζουν, ὁ καθένας μὲ τὸ δικό του τρόπο, τὴν παράδοσι τῆς δημο-
τικῆς πεζογραφίας: ὁ Τερτσέτης καὶ ὁ Πολυλάς, ὁ Λασκαράτος γρά-
φουν τὴν ἀπλὴ γλῶσσα (ὁ τελευταῖος τῆς δίνει Κεφαλλονίτικο χρωμα-
τισμὸ). Ὁ Κονεμένος μὲ διάφορα φυλλάδιά του (1873 καὶ 1875) κη-
ρύττει τὰ δικαιώματα τῆς «ὀμιλουμένης» καὶ τὴ γράφει μὲ πολλὴ συμ-
βιβαστικότητα. Ἀπ τὴν ἄλλη μεριὰ κηρύττει πὼς πρέπει ν' ἀπλοποιηθῇ
ὁ γραπτὸς μας λόγος ὁ γλωσσολόγος Μ. Δέφφνερ: Ὁ Ραγκαβῆς στ'
«Ἀπομνημονεύματά» του ἀναφέρει καὶ διάλεξι ποὺ ἔκαμε ὁ Δέφφνερ
στὸν «Παρνασσὸ» κατὰ τὸ 1880, προπαγανδίζοντας τὶς ριζοσπαστικὰς
γλωσσικὰς ἰδέες, ποὺ ὑποστήριξε στὸ «Ἀρχεῖο» του.

Στὰ 1884 ὁ κύκλος τῶν φίλων τοῦ Πολυλά, στὴν Κέρκυρα, σχε-
δίασε τὴν ἐκδοσι περιοδικοῦ μὲ πρόγραμμα δημοτικιστικὸ, ὅπως φαί-
νεται ἀπ τὸ ἀκόλουθο ἀπόσπασμα σχετικῆς ἀγγελίας.

«Τὴν προσοχὴν τῶν περὶ τὰ γράμματα ἀσχολουμένων διεγείρει ἀπό-
τινος χρόνου φαινόμενον ἀθορόβως παρουσιαζόμενον εἰς τὸν φιλολογι-
κὸν ὀρίζοντα: Ἡ ἐθνικὴ ἡμῶν γλῶσσα ἡ ὁποία λαλεῖται μετὰ τινων το-
πικῶν διαφορῶν, ἀλλ' οὐσιωδῶς ὁμοίομορφος, ὑπὸ τῶν ἀπανταχοῦ Ἑλ-
λήνων δὲν θεωρεῖται ὡς ἄλλοτε ὄργανον εὐτελεῶς καὶ ἀνεπαρκῆς εἰς τὰς

